

روز جهانی زنان بر ما فرخنده باد!

از مبارزات زنان کارخانه نساجی نیویورک در سال ۱۸۵۷ و اعلام و تثبیت روز زن از سوی کلارا زتکین، ۱۰۸ سال می گذرد و مبارزات دادخواهانه زنان در سراسر جهان، هم چنان علیه ستم و انواع تبعیض و علیه جنگ، بنیادگرایی مذهبی و قوانین مردسالارانه و هم چنین برای به دست آوردن آزادی، برابری و رهایی ادامه دارد و موفقیت هایی نیز به دست آورده اند.

اما در کشور ما ایران، زنان هنوز برای ساده ترین حقوق فردی و اجتماعی خود درگیرند و مبارزه برای به دست آوردن این حقوق، با خشونت آمیزترین شکل ممکن از طرف حکومت اعمال می شود. خشونت سیستماتیک و لجام گسیخته همچون؛ سنگسار، اعدام، شکنجه، تجاوز، سرکوب، زندان و ستم مضاعف هم چون؛ نداشتن حق برابر دستمزد، کار، طلاق، تحصیل، سفر، ارث، پوشش و نداشتن حقی بر بدن خود و تحمیل و تحقیر حجاب اجباری.

حکومت زن ستیز جمهوری اسلامی ایران، از همان ابتدا، تبعیض علیه زنان را ابتدا با شعار " یا روسری یا تو سری"، سپس با اسیدپاشی و تیغ زنی و در آخر با تصویب قوانین به غایت ناعادلانه، زنان را از ساده ترین حقوق اجتماعی و فردی خود محروم کرد. ولی زنان ساکت نشستند و در ۸ مارس سال ۵۷ و ۵۸، در خیزشی کم نظیر، چندین روز علیه حجاب اجباری ایستادگی کردند، ولی متأسفانه حمایت لازم از آن ها صورت نگرفت و با سرکوب شدید حکومت، جلوی این خیزش مردمی

گرفته شد و توانستند مهر تبعیض بر زنان را بر پیشانی جامعه بکوبد.

از آن زمان تا کنون نیز زنان، به اشکال مختلف جلوی ستم و تبعیض جنسیتی ایستاده اند و تن به این بی عدالتی ها نداده اند و با زندان و شکنجه و اخراج از کار و دانشگاه و بسیاری محرومیت های دیگر روبرو بوده اند.

حرکت جسورانه "دختران خیابان انقلاب" در مخالفت آشکار با حجاب اجباری، نیز یکی دیگر از خواسته های آزادی خواهانه و برابری طلبانه زنان ایران بوده و هست. زنان می خواهند با صدای بلند فریاد بزنند که ما خواهان تغییر وضعیت موجود و برچیدن قوانین زن ستیز هستیم. دختران ما بدون شعار و در عمل خواسته شان را بر بلندا فریاد می زنند و این حرکت در شهرهای مختلف تکثیر شده است.

ما زنان دادخواه، هیچ گاه حاضر نبوده و حاضر نیستیم که تن به تحقیر و بی عدالتی بدهیم. هم چنان که مبارزات ما به اشکال مختلف در طی ۳۹ سال گذشته ثابت کرده است که زنان پیگیرترین مبارزان راه آزادی و برابری اند و همواره بیدادگران را به چالش کشیده ایم.

خیزش دی ماه ۹۶، و گذر خواسته های مردم فراتر از دعوای قدرت مندان، تن حکومت را به طور جدی تری به لرزه انداخته است و نشانه های آن را می توان از سرکوب و بازداشت های گسترده و احکام سنگین و کشتن و سر به نیست کردن مبارزان در زندان و بیرون از زندان دید. وقاحت حکومت به حدی رسیده است که برای خانواده های دادخواه نیز احکام سنگین صادر می کنند و جا دارد به مناسبت گرامی داشت ۸ مارس، از زنان شجاعی یاد کنیم که سال ها برای دادخواهی ایستادگی کردند و هم اکنون با احکام سنگینی روبرو شده اند. منصوره بهکیش که با رای نهایی دادگاه تجدید نظر در پرونده سازی جدید و قدیم، با یازده سال ونیم زندان روبرو شده و پرستو فروهر که در دادگاه بدوی با شش سال حکم تعلیقی روبرو شده است.

یا زنان شجاعی چون گلرخ ایرایی و آتنا دائمی که در اعتراض به پرونده سازی های جدید آن ها را به

زندانیان قریح بردده اند و با اعتصاب غذا در حال مرگند. یا لایلا حسن زاده، عضو شورای صنفی دانشگاه تهران که در دی ماه بازداشت و آزاده شده بود و به ۶ سال زندان و دو سال ممنوع الخروجی از کشور محکوم شد. یا نجیبه صالح زاده همسر محمود صالحی از فعالان کارگری به جرم دفاع از همسرش محاکمه شد. یا ویدا موحد اولین زن شجاعی که در دی ماه، به شکل خودجوش بر بلندی رفت و روسری اش را بر چوب تکاند و به ۲ سال حبس محکوم شد. بی عدالتی های حکومت اسلامی، بی حد و اندازه است و اگر بخواهیم تنها نمونه ها را یادآوری کنیم، طوماری خواهد شد که پایان آن شب سیاه است.

هم چنین در مقابله با حرکت مدنی دختران انقلاب، نیروی انتظامی اعلام کرده است که تشویق زنان به نداشتن حجاب مشمول بند دوم ماده ۶۳۹ قانون تعزیرات خواهد بود که یک تا ۱۰ سال حبس دارد و قابل تبدیل به مجازات جایگزین حبس نیست.

در قرن بیست و یکم، این درد را چگونه به دیگر زنان همراه مان در سراسر دنیا بگوییم که ما زنان ایرانی برای به دست آوردن ساده ترین حقوق انسانی است که مورد اهانت و حمله های وحشیانه ماموران حکومتی و حتی ماموران خودی قرار می گیریم و شکنجه می شویم و به زندان افتاده و گاه سنگسار یا اعدام می شویم و برداشتن روسری از سرمان مصداق فحشا قلمداد می شود.

اما علیرغم تمام این فشارهای حکومت اسلامی و زن ستیز، مبارزه زنان ایران برای کسب حقوق برابر و برچیده شدن قوانین زن ستیزانه و تبعیض آمیز و رهایی از بیداد تا کنون یک لحظه باز نایستاده است و هم چنان ادامه خواهد داشت.

ما مادران پارک لاله ایران، ۸ مارس ۲۰۱۸ برابر با ۱۷ اسفند ۱۳۹۶، روز جهانی زنان را به تمامی زنان و مردان آزاده و شریف ایران که به آزادی و برابری انسان ها ارج می گذارند، شادباش می گوئیم.

ما خواهان آزادی بدون قید و شرط زندانیان سیاسی - عقیدتی و زنان زندانی هستیم و به مسئولان هشدار می دهیم که حقوق تمامی زندانیان و به ویژه زندانیان سیاسی - عقیدتی که برای دفاع از عقیده و

خواسته های انسانی خود فعالیت می کنند را با توجه به میثاق های بین المللی و قوانین مدنی که شکنجه و آزار را در هر شرایطی ممنوع اعلام کرده است، به رسمیت بشناسند و بدانند که برای هر آزار، بازداشت، شکنجه، کشتن یا به کشتن دادن زندانیان، روزی نه چندان دور، باید در دادگاه های عادلانه و مردمی آینده باید پاسخ گو باشند.

مادران پارک لاله ایران

۱۷ اسفند ۱۳۹۶ / ۸ مارس ۲۰۱۸